

FARNÍ ZPRAVODAJ

K LIDOVÝM MISIÍM

ve farnostech

**Nedakonice
a Kostelany nad Moravou**

22. – 28. 2. 2026

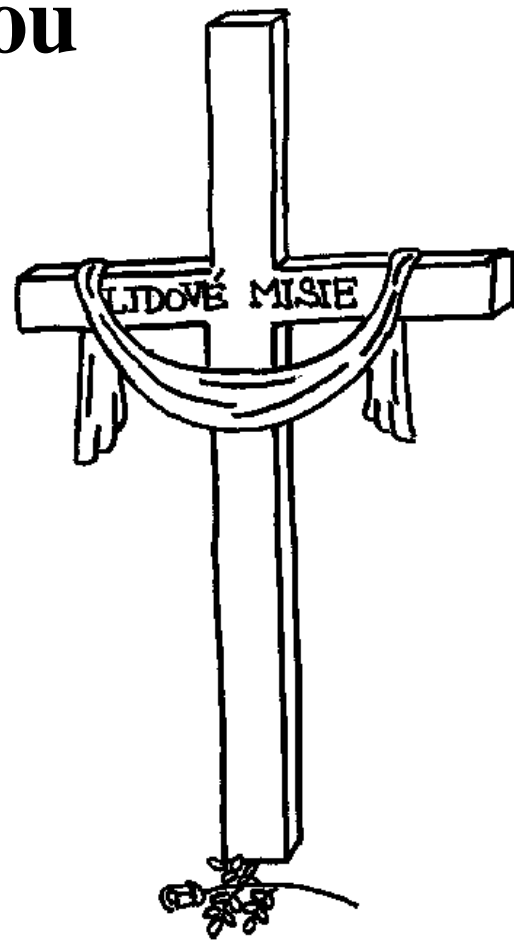
Program misií

Kreslený komiks

Heslo misií

Žehnání domů

Dělat dobro dobře

Misie zdaleka nejsou jen záležitostí Afriky... Je to šíření víry, které je tolik potřebné i v naší zemi! Víra a její prohloubení je důležitá v životě každého z nás. Dejme do pořádku svůj život! Bez víry, bez Boha je i milionář chudákem.

Srdečně Vás zveme

MISIE	NEDAKONICE
Ne 22. 2.	9,00 NEDĚLNÍ MŠE SVATÁ s misijní promluvou (<i>kostel</i>) 14,00 misijní hra pro děti (<i>sraz v kulturním domě</i>) 17,00 misijní kázání a požehnání (<i>kostel</i>)
Po 23. 2.	16,30 adorace + korunka, v 17,30 kázání o duchovním životě 18,00 růženec, 18,30 MŠE SVATÁ , po ní stavovské kázání pro ženy 15,00 mše svatá pro děti (<i>v knihovně v KD</i>), <i>hned po mši svaté program pro děti, tvoření, hry (v knihovně v KD)</i> 19,00 mše svatá <u>POUZE</u> pro mládež (<i>v knihovně v KD</i>)
Út 24. 2.	16,30 adorace + korunka, v 17,30 kázání o duchovním životě 18,00 růženec, 18,30 MŠE SVATÁ , po ní stavovské kázání pro muže 15,00 mše svatá pro děti (<i>v knihovně v KD</i>), <i>hned po mši svaté program pro děti, tvoření, hry (v knihovně v KD)</i> 19,00 mše svatá <u>POUZE</u> pro mládež (<i>v knihovně v KD</i>)
St 25. 2.	16,30 adorace +korunka, v 17,30 kázání o duchovním životě 18,00 růženec, 18,30 MŠE SVATÁ za všechny zemřelé od posledních lidových misii , po ní KAJÍCÍ PROCESÍ (<i>svíčky a pochodně s sebou</i>) 15,00 mše svatá pro děti (<i>v knihovně v KD</i>), <i>hned po mši svaté program pro děti, tvoření, hry (v knihovně v KD)</i>
Čt 26. 2.	14,30 do posledního kajícníka příležitost ke sv. zpovědi 16,30 adorace + korunka, v 17,30 kázání o duchovním životě 18,00 růženec, 18,30 MŠE SVATÁ se stavovským Sv. přijímáním žen , po ní stavovské kázání pro manžele 15,00 mše svatá pro děti (<i>v knihovně v KD</i>), <i>hned po mši svaté program pro děti, tvoření, hry, (v knihovně v KD)</i> 19,00 mše svatá <u>POUZE</u> pro mládež (<i>v knihovně v KD</i>)
Pá 27. 2.	14,30 do posledního kajícníka – příležitost ke sv. zpovědi 16,30 Adorace+ korunka v 17,30 kázání o duchovním životě 18,00 růženec 18,30 MŠE SVATÁ s pomazáním nemocných a se stavovským sv. Přijímáním mužů , po ní stavovské kázání pro rodiče 15,00 Mše svatá pro děti (<i>v knihovně v KD</i>), <i>hned po mši svaté program pro děti, tvoření, hry (v knihovně v KD)</i> 19,00 mše svatá <u>POUZE</u> pro mládež (<i>v knihovně v KD</i>) 22,00 – 06,00 adorace a příležitost ke sv. zpovědi 22,00 – 24,00
So 28. 2.	8,30 MŠE SVATÁ se stavovským Sv. přijímáním rodin a požehnáním, stavěním misijního kříže

M I S I E	KOSTELANY
Ne 22. 2.	10,30 NEDĚLNÍ MŠE SVATÁ s misijní promluvou (<i>kostel</i>) 14,00 misijní hra pro děti (<i>sraz v kulturním domě</i>) 16,00 misijní kázání a požehnání (<i>kostel</i>)
Po 23. 2.	15,00 adorace + korunka, v 16,00 kázání o duchovním životě 16,30 růženec, 17,00 MŠE SVATÁ , po ní stavovské kázání pro ženy 15,30 <i>program pro děti, tvoření, hry (kulturní místnost Radnice)</i> 16,30 mše svatá pro děti (<i>kulturní místnost Radnice</i>) 19,00 mše svatá <u>POUZE</u> pro mládež v Nedakonicích v knihovně v KD
Út 24. 2.	15,00 adorace + korunka, v 16,00 kázání o duchovním životě 16,30 růženec, 17,00 MŠE SVATÁ , po ní stavovské kázání pro muže 15,30 <i>program pro děti, tvoření, hry (kulturní místnost Radnice)</i> 16,30 mše svatá pro děti (<i>kulturní místnost Radnice</i>) 19,00 mše svatá <u>POUZE</u> pro mládež v Nedakonicích v knihovně v KD
St 25. 2.	15,00 adorace + korunka, v 16,00 kázání o duchovním životě 16,30 růženec, 17,00 MŠE SVATÁ za všechny zemřelé od posledních lidových misií , po ní KAJÍCÍ PROCESÍ , <i>svíčky a pochodně s sebou</i> 15,30 <i>program pro děti, tvoření, hry (kulturní místnost Radnice)</i> 16,30 mše svatá pro děti (<i>kulturní místnost Radnice</i>)
Čt 26. 2.	14,30 – 16,55 příležitost ke sv. zpovědi 15,00 adorace + korunka, v 16,00 kázání o duchovním životě 16,30 růženec, 17,00 MŠE SVATÁ se stavovským Sv. přijímáním žen, po ní stavovské kázání pro manžele 15,30 <i>program pro děti, tvoření, hry (kulturní místnost Radnice)</i> 16,30 mše svatá pro děti (<i>kulturní místnost Radnice</i>) 19,00 mše svatá <u>POUZE</u> pro mládež v Nedakonicích v knihovně v KD
Pá 27. 2.	14,30 – 16,55 příležitost ke sv. zpovědi 15,00 adorace + korunka, v 16,00 kázání o duchovním životě 16,30 růženec, 17,00 MŠE SVATÁ s pomazáním nemocných se stavovským Sv. přijímáním mužů, po ní stavovské kázání pro rodiče 15,30 <i>program pro děti, tvoření, hry (kulturní místnost Radnice)</i> 16,30 Mše svatá pro děti (<i>kulturní místnost Radnice</i>) 19,00 mše svatá <u>POUZE</u> pro mládež v Nedakonicích v knihovně v KD 21,00 – 24,00 adorace, při ní příležitost ke sv. zpovědi
So 28. 2.	10,30 MŠE SVATÁ se stavovským Sv. přijímáním rodin a požehnáním, stavěním misijního kříže

Slovo duchovního správce

V poslední době se často hovoří o nové evangelizaci, o potřebě reformy nebo proměny. Svatý otec Lev XIV. nás ve svých promluvách často povzbuzuje k tomu, abychom objevili pravé poslání Církve, kterým je hlásání radostné zvěsti Kristova evangelia.

Když zaslechneme slovo misie, pravděpodobně se nám vybaví země třetího světa, země, které potřebují především materiální pomoc. To nám každoročně připomíná misijní neděle, kdy mimo jiné konáme sbírku pro potřebné v těchto dalekých zemích. Ale vlastním smyslem misií je hlásání evangelia, nikoliv materiální růst, ale probuzení víry v duších lidí. V tomto smyslu vidíme, jak země třetího světa, kde se víra prožívá s nadšením a radostí, v mnohém převyšují naši vlast i další země, kde lidé z důvodu materiálního zabezpečení zapomínají na Boha a myslí si, že si vystačí sami.

Lidové misie nejsou vynálezem moderní doby, ale jsou prostředkem k prohloubení života dávno známým a propagovaným. To nám připomínají misijní kříže, které najdeme u téměř všech farních kostelů. Mnozí z nás máme v paměti poslední lidové misie, které v obou našich farnostech v roce 2012 konali otcové z Kongregace Nejsvětějšího Vykupitele z Tasovic. Je známo, že zakladatel tohoto řeholního společenství sv. Alfons Maria de Liguori byl velkým propagátorem lidových misií, které považoval za nejúčinnější prostředek k prohloubení náboženské víry a k hlásání evangelia těm, kteří byli od Boha vzdáleni. Obec Nedakonice má také velmi dobrou zkušenost s lidovými misiemi, které v roce 2003 konali kněží z Fatymu. Tyto misie zde zanechaly hlubokou stopu a lidé na ně dodnes rádi vzpomínají. Právě proto jsem už před několika lety požádal P. Marka Dundu, zda by mohl spolu se svými spolupracovníky v našich farnostech opět vést lidové misie. Události kolem pandemie původně plánovaný termín poněkud posunuly. Jsme moc rádi, že se nám s pomocí Boží podaří uskutečnit misie v letošním roce.

Co od lidových misií očekáváme?

Dnešní svět nám nabízí mnohé programy či akce i v duchovní rovině. Konají se různá sympozia, konference, přednášky, synodální skupiny, poutě atd. Ale těchto programů se

většinou účastní pouze lidé, kteří již jsou hlouběji zapojeni do života Církve. Lidové misie naproti tomu jsou nejen příležitostí k prohloubení duchovního života těch, kteří s Bohem žijí a pravidelně se účastní bohoslužeb, ale také možností, jak oslovit lidi, kteří se vlastní vinou či vinou jiných octli na okraji, kteří se od Boha vzdálili. Lidové misie by měly být příležitostí pro všechny naše farníky, aby se aspoň o krůček k Bohu přiblížili, nebáli se mu otevřít svá srdce a nechali se jím oslovit. Věřím, že se otcům misionářům i všem jejich pomocníkům podaří to, o čem čteme v evangeliích – nést nemocné a ochrnuté před Ježíšem, a prosit ho, aby uzdravil jejich srdce. Předem díky všem, kdo se do našich misií zapojují. Ať jim to Pán Bůh odplatí svým požehnáním.

A na závěr pár slov velkého světce a apoštola města Říma ze 16. století, sv. Filipa Neriho, která by i nám mohla pomoci k rozjímání pro dny lidových misií:

„Kdo chce něco jiného než Krista, neví, co chce.

Kdo hledá něco jiného než Krista, neví, co hledá.

Kdo něco dělá, ale nedělá to pro Krista, neví, co dělá.“

P. Josef Rýznar, farář

Heslo misií

Heslem misií ve farnostech Nedakonice a Kostelany na Moravou je:

„K misiím se připojím, dobro v sobě probudím!“ Některé děti znají toto heslo dokonce jako písničku. Vystihuje podstatu misií. Myslí se tím probudit v sobě dobro a nechat je, aby ovládalo všechna naše rozhodnutí a činy. Někdo by mohl namítnout, že je dost dobrý a že mu toho není zapotřebí. Myslím si však, že každý z nás tuší, kde by mohlo jeho „lepší já“ ještě zvítězit. Často jsme už v jakýchsi vyjetých kolejích a sami sobě i jiným namlouváme, že takoví jsme a už to lepší být nemůže. A přesto sami tušíme, že je možné být milejší na nejbližší, slušnější k těm, kdo sami nemají sílu být vůči nám lepší. Někdo možná čeká na příležitost, kdy se vzdá nějakého zlovyku nebo začne dělat něco dobrého, ale stále to odkládá. Jiný možná tuší, že by měl udělat nějaký krok blíž k Pánu Bohu, ale říká si: „Až přijde vhodný čas.“ A právě misie jsou dobou,

kdy misionáři prosí všechny, aby v sobě probudili dobro, které mají v srdci, a připojili se k tomuto základnímu úmyslu misií. Asi nepůjde všechno hned. Ale chceme poprosit

všechny čtenáře tohoto zpravodaje a všechny obyvatele farností Nedakonice a Kostelany, aby se nad tím zamysleli, dobro v sobě probudili a už ho nenechali usnout.

Doufám, že si nikdo nebude vysvětlovat můj článku tak, že v těchto obcích žijí lidé, v nichž dobro pouze spí. Doufám, že to tak není. Avšak každý z nás máme v sobě ještě rezervy. Zvu všechny lidi dobré vůle, aby si toto heslo misí nejen přečetli, ale uvedli jej trvale do svého života. K misím se připojím, dobro v sobě probudím!

Táňa Dohnalová

Představujeme hlavní kazatele misí: Mons. Jindřich Bartoš *1955

Mons. Jindřich Bartoš bude během hlavního misijního týdne hlavním kazatelem při večerních mši svatých.

1. Mohl byste se krátce představit?

Je mi 70 let, větší část svého kněžského života jsem prožil ve Znojmě a jeho okolí.

2. Co Vám dělá jako knězi a děkanovi největší radost?

Před několika dny přijeli jedni snoubenci z Prahy, kteří by ve Znojmě rádi prožili svatbu, protože se jim zde zalíbilo o návštěvě vinobraní. Všechno jsme spolu domluvili a rozloučili se. Později odpoledne jsem přišel do kostela a našel jsem je tam. Říkám: „Vy jste ještě tady?“ odpověděli: „Když tady je takové teplo.“ Reálných 0 °C mě vedlo k úsměvu a oni dodali: „Však víte, že to myslíme jinak.“ Tak to mě potěšilo, když je v našem kostele někomu dobře.

3. Co byste doporučil obyvatelům farnosti Nedakonice a Kostelany k tomu, aby dobře prožili lidové misie?

Jeden náš kněžský učitel říkával: Nic jsem nečekal, nemohl jsem být zklamán. Dodal bych i pohled z opačné strany: Aby byl Mesiáš přijat, musel být očekáván. Vánoce bez adventu by nepřinesly to, po čem toužíme. Volání Jana Křtitele – Mezi vámi stojí a vy ho neznáte – nás musí stále provokovat.

P. Marek Dunda *1969

P. Marek Dunda bude během hlavního misijního týdne hlavním kazatelem a bude mít také mši svatou pro mládež

1. Mohl byste se prosím krátce představit?

Pocházím z Valče. Letos to bude 30 let, co působím jako farář ve Vranově nad Dyjí. Předtím jsem sloužil jako jáhen a kněz na pěti jiných místech. Zde ve Vranově jsem moderátorem FATYMu, což znamená, že mám za úkol podporovat tým, aby mohl co nejlépe naplňovat své poslání.

2. Jak vypadá služba ve farním týmu v pohraničních oblastech?

Společně máme na starost 12 farností kolem Vranovské přehrady a já se starám konkrétně o pět z nich. Jsou to Štítary, Vranov nad Dyjí, Olbramkostel, Lančov a Vratěnín. V těchto farnostech je patrná slavná minulost, ale současnost už není tak výrazná. Lidé jsou zde milí, ale k Pánu Bohu teprve mnozí z nich hledají cestu. S naším týmem se nevěnujeme jen těm, kteří přicházejí do kostela, ale jsme v kontaktu prakticky se všemi.

3. Jaké aktivity farní tým vykonává?

Farní tým, zkráceně FATYM, je společenství kněží a laiků, které se kromě svých farností věnuje i tomu, co se v církvi trochu jakoby opomíjí. Proto jsme začali vydávat levné křesťanské brožurky pro povzbuzení, proto vydáváme časopis *Milujte se!*, proto jsme se pustili do pořádání pěších poutí. Máme adoptivní farnost v severních Čechách – Jeníkov, věnujeme se internetové televizi TV-MIS, pořádáme prázdninové tábory, také organizujeme Společenství čistých srdcí, konáme lidové misie a mnoho dalšího. (Vysvětlení co je to FATYM, najdete v článku na konci tohoto zpravodaje.)

Táňa Dohnalová

Žehnání domů

K čemu je požehnání domu dobré? Římskokatolická církev udržuje tradici žehnání různých předmětů, osob, i životních situací. Žehnání, žehnat, požehnat je odvozeno od latinského slova „signare“, česky „označit“. Synonymum pro slovo žehnat se také používá „dobrořečit“. Lidské slovo je velmi mocné. Může zranit i zabít, může hojit a dát život. Tak, jako je kletba, prokletí, přáním zla, tak je požehnání přáním dobra. Když kněz žehná, svolává na věc či osobu dobro od Boha, Boží požehnání. Jedná se o dobré slovo, které dává věci, osobě, události dobré nasměrování. A protože v našich příbytcích nezaznívají jen slova dobrá, jen slova lásky a odpuštění, pokoje a přijetí, je užitečné občas naše obydlí nechat požehnat. Přeruší se tak vliv zla, zlých slov, negací, které, když jsou vyřčeny, nemizí, ale zůstávají přítomné. Když byly v domě spáchány těžké hříchy, duchovně toto místo zatížily a dál mohou ovlivňovat život zde bydlících. Požehnání domu tyto vlivy přeruší a nahradí dobrem od Boha. Žehnání je svátostina, to znamená, že je závislá na víře člověka. Čím je víra větší, tím účinněji působí. Žehnání je spojeno se znamením kříže a svěcenou vodou. Nejedná se o magii. Svěcená voda je pouze viditelné znamení, gesto, které doprovází slovo modlitby a Boží sílu, která je neviditelná. Žádný posvěcený růženec na zpětném zrcátku vašeho automobilu vás před nehodou neuchrání, když jezdíte nebezpečně. Ale růženec vám může připomenout Pána Boha, který pro vás chce jen dobro a tedy i bezpečné dosáhnutí cíle vaší cesty. Je jasné, že zvíře, nebo neživá věc nemá schopnost přijmout nadpřirozenou milost jako věřící: pouze anděl nebo člověk je ze své duchovní podstaty schopen Boha. Žehnat věc nebo místo tedy neznamená dodat mu špetku duchovna či nadpřirozena. Žehnat znamená vymanit věc nebo místo z vlivu zla, pokud bylo přítomné. Co je možné žehnat? Rodiče mohou žehnat své děti. Stačí obyčejný křížek na čelo s přáním, aby se dítěti nic zlého nestalo. Každý může žehnat sama sebe, když ráno vstává nebo jde spát. Může požehnat chléb. Může žehnat nemocným, starým lidem než se vydají na cestu. Kněží vám pak mohou požehnat například křížek na krk. Mohou vám požehnat nové auto, pracoviště, dům nebo byt, ve kterém bydlíte. Žehnání domu nic nestojí, jen pár minut času, ale stojí to za to. Žehnání domů v obcích Nedakonice, Kostelany, proběhne **v pondělí 16. 2. a v úterý 17. 2. od 15,30**, kdy kněží a jáhnové budou procházet dům od domu a všem takto nabídneme požehnání. Nebojte se přijmout toto dobro.

otec Petr Václavek

Co je svátost smíření

Je jasné, že kněží nejsou zázračné bytosti, které znají odpovědi na všechny otázky. Ve svaté zpovědi (svátosti smíření) jde ale o něco jiného. Především je zde nabízeno zvláštní občerstvení jinde nedosažitelné. Prostým slovem kněze se zde rozpouštějí kořeny zla a smutku, které ohrožují náš život.

Odpuštění hříchů je něco, co může unikat našim pocitům, co ale přesto může zcela nečekaně postupně nasměrovat náš život směrem k radosti. Obyčejné vyznání chyb, prostá lítost a obyčejný kněz mohou otevřít cestu k „nevýslovné radosti“.

Snad každý hledá odpovědi na určité problémy, které jeho život znejistují. Jak může v tomto hledání pomoci kněz? Je zjištěno, že i ten největší odborník na duchovní život je obvykle bezradný, má-li poradit sám sobě. Potřebujeme slyšet názor druhého člověka. U kněze je jisté, že si naše problémy nechá pro sebe, že nám poradí z pohledu hlubšího, než je světská psychologie a že je pravděpodobně v řešení podobných otázek zkušenější než jiní lidé.

Svatá zpověď je zkratka „svátost smíření“. Otvírá nás Bohu, který je štěstím našeho života a upravuje náš postoj k němu i k lidem.

Příprava ke svaté zpovědi po letech

Pomůckou pro zamyšlení při přípravě na svátost smíření mohou být tyto body:

- Počítal jsem ve svém životě s Bohem? (pravidelná modlitba)
- Prožíval jsem správně neděli? (neúčast na bohoslužbách, práce v neděli)
- Jaké vztahy jsem měl s rodiči? (dokud žili)
- Vychovával jsem křesťansky své děti?
- Ublížil jsem někomu (např. potrat)? Pomáhal jsem vždy druhým? Poškozoval jsem si zdraví? (kouření, alkohol, drogy)
- Byl jsem nevěrný v manželství? Nežiji v partnerství církví neuznaném, nepřispěl jsem k rozpadu cizího manželství? Co čtu a na co se dívám v televizi? Nevedu nemravné řeči?
- Kradl jsem? (i ze společného)
- Ublížil jsem lži, pomluvou, podváděl jsem?

** v případě církevně neplatného manželství je třeba před svatou zpovědí kontaktovat kněze a domluvit se, jak je možné své manželství dát do pořádku.*

P. Leo Zerhau

Kající procesí

Prvním vrcholem lidových misií je kající procesí. Bývá zvykem, že při lidových misiích se mají lidé zamyslet nad tím, co kazí kvalitu jejich života. To, co se na první pohled může zdát jako nejhorší, nemusí být zlé. Skutečným zlem jsou hříchy – např. nenávisť, neodpuštění, msta, nedodržení slibu, zanedbávání vztahu k nejbližším, narušování rodinného pokoje, neláska mezi lidmi, sobectví a chamtivost,... Po pravdě jistě musíme přiznat, že i my jsme svými hříchy přispěli k šíření zla ve světě. Rostoucí zlo přináší své „ovoce“. Kde se člověk vědomě nezřekne zla, nezaujme postoj kajícího a nesnaží se odčinit to, co způsobil, tam se zlo stále rozrůstá. Při lidových misiích by se aspoň někteří měli vědomě rozhodnout, že přetrnou tento řetězec zla a znovu vezmou věci za správný konec. Budeme odprošovat jménem svým i jménem těch, kteří už nejsou mezi živými, anebo se z různých důvodů průvodu nezúčastní. I oni přispěli svým podílem a svým hříchem. Nastávající šero znázorňuje tmou hříchu, která se vkrádá do tohoto světa. Při kajícím procesí půjdeme od kostela průvodem k jednomu z křížů a budeme u něj odprošovat za hříchy, které se udály od posledních lidových misií (a to už je pěkných pár desítek let).

Přineste si s sebou, prosím, svíce a pochodně. Během cesty se budou zpívat starobylé kající žalmy z Bible. Tento den bude také sloužena mše svatá za všechny zemřelé ve farnosti. Již teď můžete zavzpomínat na své blízké.

P. Milan Plíšek

Přijďte zavzpomínat na své blízké

Každoročně si naše zemřelé příbuzné i známé připomínáme 2. listopadu, kdy upravujeme jejich hroby a zapalujeme svíčky

Přijďme vzpomenout (zavzpomínat) hlouběji v modlitbě nebo třeba i jen v krátké chvíli ticha, kterou si pro tuto vzpomínku vyhradíme.

S těmito vzpomínkami se pak můžeme sejít ve středu 25. 2. 2026 na mši svaté, která za ně bude tento den sloužena jak v Kostelanech, tak v Nedakonicích. Pod jmenným seznamem zemřelých, kteří nás opustili od posledních misií v roce 2012, si každý může zapálit svíčku.

Milena Marečková

Pozvání k stavovským promluvám

V programu lidových misíí se objevuje pozvání na stavovské promluvy.

Jakých stavů se týkají tyto promluvy? Našeho základního povolání – tím je být dobrým křesťanem, dítětem Božím. Každý z nás je jiný, cesta k Bohu je pro každého jiná, ale něco (úkoly) máme společné nebo podobné – jiná je cesta/úkoly **muže, ženy, rodičů a manželů**. Na tyto čtyři **stavy** jsou zaměřeny promluvy, které začínají v úterý vždy po večerní mši svaté.

jáhen Ladislav Kinc

Umíráček

Kromě jiných zvláštností stojí za povšimnutí, že při misiích po každém kázání zvoní umíráček. Poprvé jsme se s tím setkali při oblátských misiích v polském Gorsczowě, kde jsme byli na inspiračním pobytu. Výklad misionářů, kteří tehdy misie vedli, se nám natolik zalíbil, že jsme tento prvek zařadili i do našich misií.

Po každém kázání jsou lidé v kostele vyzváni, ať pokleknou a v tichu se každý modlí třikrát Zdravas, Maria za ty, kdo jsou duchovně mrtví, to jsou ti, kdo žijí v těžkém hříchu. Takovýto stav, kdy člověk žije v těžkém hříchu, je mnohem vážnější a nebezpečnější, než nebezpečí tělesné smrti, protože hrozí věčné zavržení, a to je největší tragédie, jaká by mohla člověka potkat. Nad tím právě rozmýšlejí ti, kdo se modlí třikrát Zdravas, Maria, jejich rozjímání ještě umocňuje hlas umíráčku. Samozřejmě, že umíráček slyší i ti, kteří nejsou zrovna v kostele, a tak se ptají, kdo zase zemřel. Je to pak příležitost k tomu vysvětlit, že v kostele se modlí za ty, kteří jsou duchovně mrtví. Často toto zjištění může vést člověka k hlubšímu zamyšlení nad osobním stavem života.

P. Marek Dunda

Speciální přímluvy

Před lidovými misiemi se vždy uvažuje o tom, co ve farnosti potřebuje proměnu a uzdravení. Ne jinak tomu bylo před lidovými misiemi v Nedakonicích a Kostelanech. Z mnoha postřehů těch, kteří zde žijí, se podařilo sestavit několik okruhů, kterým se při misiích bude také věnovat pozornost. Nejen, že tato témata budou zmíněna, ale budou zařazena i do modliteb.

Jistě víte, že při každé mši svaté bývají čteny přímluvy. Při misijní mši svaté budou čteny

přímluvy zcela speciální, do kterých jsou právě zasazeny prosby z těchto citlivých bolestných okruhů. Má totiž vždycky význam modlit se, a to i společně za to, co se poznává jako těžké a problematické. Navíc společná modlitba spojuje. Zvláštní sílu mezi všemi modlitbami má mše svatá, proto tedy zařazení těchto prosb do misijních bohoslužeb.

Táňa Dohnalová

Jak mě Bůh zachránil

Jsem konvertitka, vyrůstala jsem v ateistické rodině, existenci Boží jsem poznávala pomalu po několik let, až přišel v roce 1992 křest a biřmování.

Od mládí jsem měla problémy s páteří, od roku 1992 jsem často díky tomu jezdila do lázní.

V roce 1996 jsem pobývala v Jizerských horách v Libverdě. S sebou jsem si vezla na čtení knihu André Frossarda: „Bůh je, já jsem ho potkal. Je jiný svět.“

Brala jsem si ji s sebou pro chvíle čekání na léčebné procedury. Nejprve jsem ji chtěla dát do obalu, ale pak jsem si řekla, jen ať lidé vidí, co čtu, třeba to někoho zaujme. A stalo se. Jedna žena se ptala, co to čtu a jestli jsem věřící. Mnoho času nebylo, ale bylo vidět, že ji název knihy zaujal.

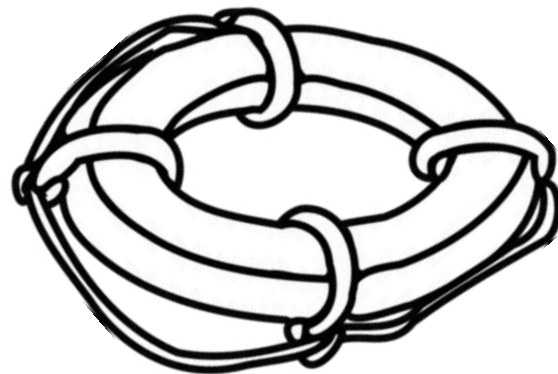
Na odpoledních procházkách jsme se někdy potkaly, pozdravily, krátce promluvily – odkud jsme a s čím se léčíme, co jsme prodělaly.

V těchto lázních jsem se prvně setkala s praxí, že se během třítydenního pobytu změní po čtrnácti dnech spolubydlící. Těch prvních čtrnáct dní jsem bydlela s paní, které jsem o Bohu vyprávěla už první večer a noc, Bůh prostě „připravil půdu“. Mohla jsem ji i velmi povzbudit, bylo to hezké setkání.

Poslední týden jsem sdílela pokoj s paní Ivou, se kterou jsme se brzy sblížily. Naplánovaly jsme si odpolední výšlap na horu zvanou Frýdlantské cimbuří.

Vydaly jsme se na cestu za horkého odpoledne. Když jsme došly na lesní cestě asi pět set

metrů pod vrchol, Iva mi řekla, že jí už bolí kyčle (měla je po operaci), že si sedne a počká na mne, že tam budu sama rychleji. Vyrázila jsem tedy z cesty do příkré stráně. Když jsem přišla do sedla, zjistila jsem, že se žene bouřka. Řekla jsem si, že to jistě stihnu, že je to kousek a podle turistické značky vyrazila. Tedy... Udělala jsem sotva dva kroky a slyšela (uvnitř, v srdci?) hlas: „Otoč se a jdi zpátky!“ Říkala jsem si – to se mi zdá, to je má fantazie či můj strach a udělala další krok. Tentokrát ten hlas zazněl velmi přísně: „TY JSI NESLYŠELA???“

Velmi jsem toužila dojít do cíle, dosáhnout vrcholu, ale ten hlas byl tak důrazný a nesmlouvavý, že jsem se otočila a šla zpátky dolů. Zespodu od cesty, na které čekala Iva, se blížily dvě ženy s dvěma dětmi. Pozdravily jsme se a jedna se mne zeptala: „Asi se něco blíží, že?“ Já na to, že ano, bouřka. „A byla jste na vrcholu?“ zeptala se ona. A já jí řekla, že ne. A až jsem nechtěla, řekla pravdu, co se mi stalo. Že věřím v Boha a myslím, že to byl jeho hlas, který mne varoval. Děti škemraly, ať jdou dál, že je to blízko. Ale k mému velkému překvapení

se paní otočila, zavolala děti a následovaly mne všichni dolů. Po cestě mi vyprávěla o své věřící babičce – katoličce. Sotva jsme došly na pohodlnou lesní cestu, kde na mne čekala Iva, spustil se silný liják, hřmělo, blýskalo se, v horách nic příjemného. Ženy s dětmi šly na opačnou stranu než my. Krátce před tím jsem absolvovala přednášku člena horské služby. Svědčil o smrti člověka schovávajícího se před bouřkou pod skalní převis zásahem blesku. Co nejrychleji jsme se ubíraly k našemu dočasnému domovu, Ivě jsem také vše, co se mi nahoře přihodilo, řekla. Jelikož do Libverdy bylo deset kilometrů, dorazily jsme na pokoj totálně promáčené.

Myslela jsem si, že tím ten podivný příběh skončil, ale měl nečekanou a pro mne velmi překvapivou dohru.

Druhý den v jídelně jsme si s pacienty od vedlejšího stolu sdělovali, co jsme podnikali v neděli, kdy nejsou procedury. U toho stolu seděla i paní, která se zajímala o mou knihu v čekárně. Vyprávěla jsem jí, co se mi den před tím stalo a ona mne poslouchala doslova s vytřeštěnými očima. „A byla jste tam někdy, na vrcholu?“ Já řekla, že ne. Ona mi řekla, že kdybych pokračovala a zastihla mne tam bouřka, nemusela jsem se už vrátit. Na vrcholu se přeskakují velké kameny, když namoknou, velice kloužou a hrozí pád do hloubky. Teď jsem zase těžce polkla já. S nesmírnou vděčností jsem v duchu děkovala Bohu, že mne ochránil. Nejsem žádný sportovec, od dětství pohybově dost nešikovná, takže by to skutečně mohlo dopadnout tragicky. Odnesla jsem si zkušenost, že vnitřní hlas se vyplatí poslouchat. Zřejmě to nebyl přímo hlas Boží, ale anděla strážného, ale toho nám přece daroval Bůh. Knihu A. Frossarda jsem druhý den věnovala zmíněné paní, která se o ni zajímala. Doufám a věřím, že ji úžasné svědectví francouzského spisovatele mohlo pomoci otevřít se Boží lásce.

Posílám vzkaz všem, kteří prožívají těžkosti, strach, beznaděj, pocit, že Boha nezajímají, že na ně zapomněl. NEBOJTE SE! Můj příběh je důkazem, že Mu na každém z nás záleží.

Renata Kalousová

Zamířit k cíli – humorně i vážně o smyslu lidových misí

„Dědečku, zajdi do obchodu a kup tam rohlíky a mléko,“ říká babička a podává mu peněženku se slovy: „Nezapomeň, že máš koupit dvě věci - rohlíky a mléko!“ Za půl hodiny se dědeček vrací a v ruce třímá kartáček na zuby. Babička se zlobí, jak je zapomnětlivý: „Vždyť jsem ti říkala, že máš koupit dvě věci. Jak to, že jsi nekoupil taky zubní pastu?“

Nechci se tímto vtípem dotknout žádného ze starších ani z mladších lidí, kteří trpí nemocí, při níž sice nic nebolí, ale člověk se mnoho nachodí. I já sám zapomínám... Čím větší shon, tím víc se zapomíná. A protože se kolem nás spěchá stále usilovněji, nedivím se té hrozně zapomnětlivosti i v nejdůležitějších věcech. Lidé zapomenou, kam vlastně jdou. Nemají čas myslet na to, zda má život nějaký cíl. Jsou jako ty děti, které se po cestě do školky zastaví u každého kvítečku, a maminka je musí pořád pohánět, aby tam vůbec došly. Je proto potřeba si stále připomínat, kam že máme dojít, kde že je náš životní cíl, abychom se nenechali zlákat krásou květin na cestě nebo dokonce reklamních panelů podél ní a neztroskotali u nich.

Je potřeba si stále připomínat, že široké a pohodlné cesty vedou k cíli, který Pán Ježíš nazývá záhubou. Je potřeba udělat něco proti té hrozně životní skleróze. Když se zapomene na cíl života, ztratí se i jeho smysl, nezná se pak ani jeho cena. Až příliš se to podobá tomu, co tak často vidíme a sledujeme kolem sebe.

Prakticky se to projevuje tím, že rodiče zapomenou, jak při křtu svých dětí slibovali křesťanskou výchovu. Manželé zapomenou na svou první lásku i na to, jak slibovali, že spolu ponесou všechno dobré i zlé a při prvních nesnázích mají chuť jít tou pohodlnější cestou. Mladí zapomenou na to, k čemu je vedli rodiče, někdy dokonce úplně zapomenou, že by jim měli vrátit jejich péči. Lidé zapomenou na kostel, na přikázání, na své svědomí, na svou lidskost.

Jednou z možností, v katolické církvi osvědčených, jsou lidové misie. Do farnosti jsou posláni kazatelé, aby všem připomněli právě smysl a cíl jejich života a cenu, kterou mají před Bohem. Jak pěkně říká otec Marek Dunda, který je už vedl na více místech, misie jsou na to, abychom se všichni přiblížili k Bohu. Ti, kteří ho znají, aby ho poznali ještě více a ti, kteří jsou zatím daleko, aby po nich byli aspoň o trochu blíž. Proto jsou misie příležitostí pro každého. Prosím všechny, kterým záleží na misiích, aby se za jejich úspěch modlili.

Mons. Jan Peňáz

Stručné představení dalších misionářů

Tak kdo to k nám přijede? To je asi otázka mnohých z vás. Když přijde někdo nový, je slušné se představit. Tedy, misijní tým dalších spolupracovníků povedou kněží a jáhni:

- **P. Milan Plíšek** (57) – Vranov n/D, farář ve Starém Petříně, Šafově, Stálkách, Korolupích, Lubnici, Chvalaticích a Bítově. Má na starost akce pro děti, katecheze ve školách, návštěvy nemocných, vdov a vdovců spojené s udělováním svátostí, zpovídání (mobil 723 693 455; e-mail: mipli@seznam.cz).
- **P. Jan Richter**, zvaný o. Nik (54) – kaplan ve farnostech spravovaných FATYMem Vranov. Žehnání domů, přednášky ve školách, akce pro děti, zpovídání, ochoten poradit v oblasti sekt (mobil 731 402 743; e-mail: richterjan@seznam.cz).
- **jáhen Ladislav Kinc** (66) – trvalý jáhen a kaplan věznice Kuřim. Připraven povzbudit manžele a rodiče. Na požádání navštíví v rodinách. (mobil: 606 948 970; e-mail: kinc@biskupstvi.cz).
- **Táňa Dohnalová** (46) – asistentka koordinátora lidových misií. Osoba prvního kontaktu pro veškeré dění týkající se lidových misií konané FATYMem Vranov nad Dyjí (mobil: 731 402 748; email: MarieAntonina@seznam.cz).

Lidové misie nám nabídnou možnost mlčet a naslouchat Bohu.

Věř, že lidové misie nabízí možnost obnovit život.

Možnost udělat změnu, která ti pomůže lépe žít.

**Bůh je silou mojí,
On při mně vždy stojí.**

Trocha humoru:

Čtyřletý Pepíček se vrací v autě s rodiči ze křtu svého malého bratříčka a bez přestání pláče. „Co se děje, Pepíčku?“ ptá se matka. Pepíček odpoví: „Ten pán říkal, že doufá, že děťátko vyrostе v dobré křesťanské rodině. Ale já chci, aby zůstalo s námi.“

* * *

Mánička: „Je pravda, že člověk je prach a v prach se obrátí?“
Hurvínek: „Říká se to.“
Mánička: „No, tak to ti tady pod postelí někdo umřel.“

* * *

Adam s Evou bloumají po ráji. Tu Eva vzdychne: „Adame, máš mě rád?“
Adam zabručí: „A koho jiného bych měl mít rád?“

Synek se ptá svého otce: „Tati, jak jsme přišli na svět?“ „Bůh stvořil Adama a Evu. Ti měli děti, jejich děti měly další děti, a tak to šlo dál až do dneška.“ Syn se však rozhodne jít i za svou matkou, aby měl jistotu. Ta mu však povídá: „Nejprve byly na zemi opice, ty se postupně vyvíjely, dokud z nich nebyli lidé.“ Syn tedy přijde rozlícený do kuchyně s tím, že mu otec evidentně lhal. „Ale kdepak...“ „Tvá matka mluvila jen o své části rodiny.“

* * *

Had v ráji přemlouvá Evu: „Evo, vezmi si jablko, poznáš rozdíl mezi dobrým a zlým.“
Eva: „Nevezmu.“
Had: „Vezmi si jablko, budeš jako Bůh.“
Eva: „Nevezmu.“
Had si odevzdaně povzdechne: „a nejsou v něm žádné kalorie...“

Ráno po svatbě v Káni Galilejské... Hosté se pomalu probouzejí, většina z nich se drží za hlavu a sténá. Jeden zvláště „přejásaný a přepitý“ muž prosí: „Já mám takovou žízeň! Skočte někdo pro vodu...“ Ježíš se zvedne, že tedy půjde, když vtom všichni svorně vykřiknou: „NE! Ty už ne...“

* * *

Pan farář potká chlapíka ze své obce, který tu a tam pije přes míru. „Potěšilo mě, že jsem vás viděl včera zase jednou na večerní mši.“
Muž udiveně odpoví: „Takže v kostele jsem byl taky?“

* * *

